

ningen, er der en betydningsfuld Indrømmelse. I Stedet for at kræve en generel Toldforhøjelse over hele Linien, er vi som Indrømmelse gaaet ind paa den Tanke, at der skabtes en Institution med det Hverv at følge Udviklingen, og som havde Betingelser for forholdsvis hurtigt at kunne handle i givet Øjeblik. Nu fremstiller den ærede Ordfører for Socialdemokratiet det saaledes, at vi havde *erkendt*, at det var rigtigt. Ja, paa den Maade kan man let faa flere og flere Indrømmelser fra et Parti. Vi har jo ikke „erkendt“ det, for vi synes, saaledes som Venstres ærede Ordfører saa rigtigt udviklede, at det bedste er ikke at skabe den Slags Institutioner, men at lade Rigsdagen være medvirkende i hvert enkelt Tilfælde. Men vi har *som Indrømmelse* overfor Regeringen forment vort Forslag saaledes, er altsaa gaaet Regeringen i Møde paa et Punkt, hvor man maatte antage, at det var af Betydning for Regeringen at blive imødekommet. Deri ligger der saaledes virkelig i Modsætning til, hvad den ærede sidste Taler mente, en udstrakt Haand, men den er pure blevet afvist fra Socialdemokratiets Side. Det lader sig ikke benægte, at man stift og stædigt er blevet staaende paa det Standpunkt, at Importregulering var det rette, ja, saa at sige eneste Middel til at skaffe bedre Valutatilstande her i Landet — og det er dette, vi maa benægte.

Man har, som sagt, baade stillet disse Forslag fra Regeringens Side og fastholdt dem, til Trods for at man intet Øjeblik kunde være i Tvivl om, at der ikke var den ringeste Udsigt til at gennemføre dem, skønt der i selve den Omstændighed, at Socialdemokratiet har overtaget Regeringen, dog fornuftigvis skulde ligge en Forpligtelse til at søge ind paa saadanne Veje, hvor man kunde haabe paa *Følgeskab*. I Stedet for har Regeringen gentaget disse Forslag, som ikke alene maa siges at være gamle Traverer, men som i mine Øjne er fuldstændige Udgangsgog. En Regering, som paastaar sig at være parlamentarisk, maa dog i det mindste kunne paaregne Flertal i et af Tingene. Det har den højtærede nuværende Regering ikke for sit ene Lovforslag; Lovforslaget om Formueafgift ligger jo hjælpeløst fortøjet nede i Folketingsudvalget. Og det Lovforslag, som den højtærede Minister møder op med her, har rigtignok Folketinget bag sig; men det nytter ikke dør at lave sig en Teori om, at det skulde være nok at skabe sig Flertal i det ene Ting; og saa skulde det andet høje sig. Det er i bedste Fald kun en Teori.

Det rent faktiske er dette, at i et Land med Tokammersystem maa man have Flertal i begge Tingene, i begge Kamrene, hvis man skal gennemføre noget; og at dette lykkedes bedre for Ministeriet Neergaard, end det nu lykkes for Ministeriet Stauning, er der jo ingen Grund til at blive rasende paa Landstinget for, lige saa lidt som der er Grund til at blive rasende paa en Mur, som man løber Panden imod og kommer fra med svære Buler, i Stedet for at man søger langs med Muren for at finde Døren at gaa ind ad, stille, roligt og bekvemt. I saa Henseende er der Lærdom at hente i selve Landstinget, thi der er jo andre Ministerier, som har faaet adskilligt gennemført i Landstinget, og som har staaet i en lignende Stilling som det nuværende Ministerium, f. Eks. i sin Tid den radikale Regering. Den fik jo adskilligt igennem her i Landstinget. Jeg synes, den højtærede Stats- og Erhvervsminister skulde tage et Kursus hos det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes) og søge at lære Hemmeligheden af ham om, hvorledes man bærer sig ad med, til Trods for at man har et kompakt Flertal mod sig i dette Ting, dog af og til at faa gennemført et og andet. Og hvorledes det end smager det nuværende Ministerium, saa maa man jo dog sige, at det afgaaede Ministerium Neergaard heller ikke var uheldigt i saa Henseende. Nu skal man lægge Mærke til, at man jo søger at etablere en Forskel i den socialdemokratiske Presse mellem Ministeriet Neergaard og Ministeriet Stauning, nemlig den, at Ministeriet Neergaard havde paa Forhaand Flertal i begge Ting. Det er fuldstændig forkert. Ministeriet Neergaard havde ikke Flertal bag sig i *noget* af Tingene; men det forstod at sikre sig paa-lidelige Forbundsfæller; det er Sagen. Og nu er det saa, at man ganske naturligt maa spørge: Hvordan bar det sig ad med det? Ja, for det første anslag det en anden Tone overfor andre Partier og overfor dem, det vilde have til Forbundsfæller, end den, som den socialdemokratiske Presse benytter. Jeg synes, det er politisk barnagtigt, naar den socialdemokratiske Presse fremstiller et Parti, man eventuelt gerne vil have Samarbejde med, som en Bande Idioter og Forbrydere. Det gælder her om at træffe Kammertonen i politiske Forhandlinger. Muligvis turde den gamle Digers Raad her være rent ud fortræffeligt: „Elsk den galante, den belevne Tone og sky for al Ting blot at blive grov“. Dette er imidlertid kun en rent pædagogisk Bemærkning; thi for os Konervative gælder det, at det